

Partnership Foundation van 2001 tot 2011 – een korte geschiedenis

Het Rainbow Home programma - een grootschalig initiatief voor straatkinderen in India

Met de invoering van het Raad van Toezichtmodel begin 2011 en mijn terugtreden als bestuursvoorzitter breekt een nieuwe fase aan in de nog jonge geschiedenis van Partnership Foundation. Ik ben bijzonder verheugd – en met mij de overige mensen van het eerste uur Koos van der Velden en Theo Gerritsen - dat de afgelopen twee jaar een groot aantal nieuwe collega's zijn aangetreden die tijd, energie en deskundigheid investeren in het verbeteren van de levensomstandigheden en toekomstmogelijkheden van straatkinderen in India.

Ik kijk met tevredenheid terug op wat er sinds de start van de voorbereidingen in 2001 bereikt is: in mei 2011 zijn er 22 Rainbow Homes gevestigd in 4 steden in India met ongeveer 1700 meisjes aan wie kansen geboden worden op een nieuw en beter leven. Eind dit jaar zullen dit er naar verwachting 25 respectievelijk 2000 zijn. De Indiase centrale overheid heeft onlangs besloten een project mogelijk te maken voor meer dan 600 onderkomens voor straatkinderen in bestaande scholen, geïnspireerd door het Rainbow Home model. De financiële positie van Partnership Foundation is gezond, we worden gesteund door een aanzienlijk netwerk van trouwe sponsors en een betrokken comité van aanbeveling. Bovendien lijkt de Rainbow Home oplossing geschikt om in andere landen te worden geïntroduceerd; voorlopig niet meer dan een droom omdat we onze handen vol hebben met het realiseren van de ambities in India.

Het begin van deze nieuwe fase is een goed moment om voor allen die de eerste periode niet of niet volledig hebben meegemaakt – maar ook voor toekomstige collega's en belangstellenden – het verhaal van de eerste 10 jaar van Partnership Foundation op te schrijven. Het begon in mei 2001. Ik dacht al een tijdje na over een idee voor een soort 'McDonalds' formule voor straatkinderen; het zou toch mogelijk moeten zijn om een grootschalige oplossing te ontwikkelen voor straatkinderen? Het bestaan van tientallen miljoenen straatkinderen in de wereld wordt veelal als een 'fact of life' beschouwd waardoor er nauwelijks actief naar structurele oplossingen wordt gezocht. Ook in de media is nog maar weinig aandacht voor deze humanitaire tragedie van ongekeerde omvang. Velen zijn zich blijkbaar niet voldoende bewust hoe onmenselijk en uitzichtloos het leven is van een kind dat op straat moet overleven zonder begeleiding en bescherming van verantwoordelijke volwassenen. Straatkinderen zijn de facto door velen opgegeven.

Hoe het begon

Begin juni 2001 kwam een oud-collega en goede vriend, Kasper Tideman, op bezoek naar Nederland. Hij woonde en werkte al vele jaren in India. Ik vertelde Kasper van mijn voornemen en vroeg hem een bezoekprogramma voor mij te maken voor augustus van datzelfde jaar. Ik wilde graag meerdere projecten voor straatkinderen zien, met de kinderen spreken evenals met deskundigen en pioniers. Het werd een leerzame reis naar een voor mij destijds nog onbekend land. Een bijzonder moment was een geïmproviseerd interview met tientallen straatkinderen op het onvoorstelbaar drukke, hete en chaotische Mumbai Central Railway Station. Gezeten op een van de perrons stelde ik hen via een tolk een

aantal vragen: "waar kom je vandaan, waarom ben je naar Mumbai gereisd, hoe (over)leef je hier, wat bevalt je daaraan, wat niet, en hoe zie je de toekomst?". Het bleek dat de meesten het liefst naar school zouden gaan omdat ze wel inzagen dat alleen onderwijs hen een perspectief op een goede toekomst zou kunnen geven.

Ik keerde terug naar Nederland met een stapel onderzoeksrapporten en een plan dat zich langzaam verder ontwikkelde. Mij was onder meer duidelijk geworden dat de wijze van financiering in de wereld van ontwikkelingssamenwerking niet geschikt is voor kinderprojecten: een Engelsman met wie ik later bevriend raakte, Tim Grandage, woonde al vele jaren in India en leidde een uitstekend project voor straatkinderen. Hij vertelde mij dat hij in de begintijd ongeveer 80% van zijn tijd aan de kinderen kon besteden. Zodra dit aantal gegroeid was naar zo'n 100 kinderen bracht hij 80% van zijn tijd door achter de computer, op zoek naar fondsen om de begroting van het volgende jaar rond te krijgen; de groei stagneerde. Wie een duurzaam project wil organiseren voor straatkinderen heeft een financieel commitment nodig voor een veel langere periode dan de 4 jaar die in ontwikkelingssamenwerking gebruikelijk is; anders bereikt het programma al na korte tijd zijn grenzen en is er geen zicht op continuïteit en expansie.

Wat eveneens niet werkt zijn ideologieën. Het heeft geen zin om naast een kind dat in de goot ligt te discussiëren over wie dat kind had moeten redden, of wie het zou moeten doen, of over de voor- en nadelen van de doctrine van de week over de best mogelijke theoretische oplossing. Dat kan altijd later nog maar mag geen reden zijn om niets te doen. De uitspraak 'een druppel op de gloeiende plaat' is eveneens vaak een excuus om niet in actie te komen en daarnaast als beeld onjuist: een druppel op een gloeiende plaat verdampt ogenblikkelijk maar één kind dat heeft leren lezen, rekenen en schrijven en voor het eerst een menswaardig leven leidt verandert van een 'probleem' in een 'asset' voor de samenleving.

Ik schreef eind 2001 een businessplan en stuurde dit naar enkele vrienden met de vraag of zij aan een dergelijk initiatief wilden meedoen: Samira Zwaini, Theo Gerritsen, Hans van der Holst en Koos van der Velden. Allen stemden in waarna op 5 februari 2002 de oprichtingsakte van Stichting Partnership Foundation kosteloos passeerde bij notaris Hoek in Wageningen. De doelstelling kwam neer op 'het verbeteren van levensomstandigheden en toekomstmogelijkheden van 10.000 straatkinderen in India in 2018'. De keuze was op India gevallen omdat daar de grootste aantallen straatkinderen leven en je moet tenslotte ergens beginnen. Wij kozen voor de naam Partnership Foundation omdat we een samenwerking nastreven op basis van gelijkwaardigheid en voor een lange termijn: wij zorgen voor de financiële middelen, onze partners voeren het project uit en gezamenlijk overleggen we over uitbreiding en strategie.

Kasper Tideman's schoonvader, Viren Shah, was een succesvol ondernemer in de staalindustrie in Mumbai en na zijn pensionering benoemd tot gouverneur van West Bengalen. Hij zetelde in het beroemde Raj Bhavan in Calcutta, het paleis waar vroeger de Britse 'Raj' ofwel onderkoning van India resideerde. Calcutta was in de Britse tijd de hoofdstad van India maar sinds het vertrek van de regering naar New Delhi afgegleden naar een verpauperde en vervuilde metropool met meer dan 14 miljoen inwoners. Ik nam contact op en verzocht Viren Shah om een aantal potentiële samenwerkingspartners te selecteren. In

maart 2002 vloog ik naar Calcutta en ontmoette de vertegenwoordigers van zeven organisaties tijdens een ontvangst in het Raj Bhavan. Viren Shah had een politiek correcte keuze gemaakt: er waren Hindu, Moslim, Sikh en Christelijke organisaties aanwezig. De rest van mijn bezoek was snel gepland: één dag voor elke potentiële partner. Over elk van deze bezoeken valt op zich al een verhaal te vertellen. Eén van de organisaties haalde mij bij mijn hotel af in een grote limousine; de kinderen in hun hermetisch afgesloten compound bleken om 4 uur 's ochtends te moeten opstaan om matten e.d. te vlechten; het magazijn lag er vol mee, er was duidelijk sprake van gedwongen kinderarbeid met commerciële bedoelingen onder de dekmantel van een sociale organisatie.

Sister Cyril en de eerste Rainbow Home in Calcutta

De laatste dag van mijn bezoek ging ik naar de Loreto Day School in de drukke wijk Sealdah, op uitnodiging van Sister Cyril Mooney. Loreto is van oorsprong een Ierse congregatie met als missie "to stand with the women in the margins of society". Wereldwijd telt Loreto 125 scholen voor meisjes waarvan 17 in India. Moeder Teresa was 19 jaar lang lid van de Loreto congregatie en gaf aardrijkskundeles in Calcutta voordat ze 'voor zichzelf begon' en de Missionaries of Charity stichtte. Na een rondleiding duizelde het mij enigszins van de talrijke sociale projecten die Sister Cyril vanuit haar school leidde. Zij had haar 1500 leerlingen tellende English Medium School omgevormd tot een indrukwekkend centrum van sociale innovatie. Ook haar persoonlijkheid maakte indruk: zij behaalde haar Ph.D met een onderzoek naar de ontwikkeling van de hypofyse bij hagedissen en beschikt over een warm hart voor kinderen. Bovenal echter is zij een echte leider en een inventief en volhardend sociaal ondernemer. Voor haar levenswerk van meer dan 50 jaar ontving zij in 2008 de Padma Shri award uit handen van India's president dr. Abdul Kalam. Dit is een van de hoogste civiele onderscheidingen in India.

Kort na haar aantreden in 1989 als hoofd van de Loreto Day School Sealdah kondigde Sister Cyril aan dat zij binnen enkele jaren niet alleen meisjes uit welgestelde milieus als leerlingen wilde maar dat de helft afkomstig moest zijn uit de sloppenwijken. Deze doelstelling realiseerde zij binnen enkele jaren. Deze kinderen hoefden geen schoolgeld te betalen en kregen gratis een schooluniform en lesmateriaal. Het kwam regelmatig voor dat de kinderen flauwvielen op school omdat ze 's ochtends niet gegeten hadden. Sister Cyril liet een keuken bouwen en verstreekte hen gratis maaltijden. Dit is maar één voorbeeld van haar talrijke sociale initiatieven. Meer voorbeelden zijn te vinden op www.loretosealdah.com.

Relevant voor mijn doel was dat Sr. Cyril een "inloopschool" had ingericht op de bovenste etage van het schoolgebouw bedoeld voor straatkinderen die zich niet aan schooltijden kunnen houden. Deze straatmeisjes waren op elk moment van de dag welkom en dan zat er een docent voor hen klaar: verrassend genoeg één van de reguliere leerlingen. Tijdens hun 'social classes' hadden de reguliere leerlingen als opdracht om één op één les te geven aan de straatkinderen. Het was tot dat moment in India nooit voorgekomen dat meisjes uit de welgestelde milieus hun leeftijdsgenoten uit de laagste kasten één op één leren lezen, rekenen en schrijven.

Sister Cyril ontdekte dat vele van de straatmeisjes die haar inloopschool bezochten op straat werden misbruikt en uitgebuit. Toen een 4-jarig meisje,

Shenaz Kathoon, vlak bij haar school werd verkracht en maanden in het ziekenhuis verbleef was voor Sister Cyril de maat vol. Zij liet al haar straatkinderen weten dat ze in haar school mochten blijven overnachten. Tijdens mijn eerste bezoek waren er 20 à 30 meisjes die op eenvoudige matjes sliepen en voor wie Sister Cyril enkele douches en kluisjes had laten bouwen. Op dat moment realiseerde ik mij dat dit de oplossing was waarnaar ik had gezocht: geen weeshuis, maar straatkinderen onderbrengen in bestaande scholen waar ze voorzien worden van alles wat ze nodig hebben en op natuurlijke wijze via het onderwijs integreren met hun meer bevoorrechte leeftijdsgenoten - een gratis kostschool voor straatkinderen. Deze oplossing is in principe overal toepasbaar waar zich straatkinderen en scholen bevinden. De kosten blijven beperkt, onderwijs is aanwezig, integratie met leeftijdsgenoten is een bestanddeel van het concept en ook is een school gewend om rapportages te verzorgen en de administratie op orde te hebben. Bovendien blijven relaties met verwanten, voor zover die er zijn, in stand. We spraken af dat Sister Cyril de komende tijd aan zoveel mogelijk meisjes die op straat leefden en grote risico's liepen onderdak zou verlenen in haar school en dat Partnership Foundation de kosten voor haar rekening zou nemen. Sister Cyril noemde de straatkinderen 'Rainbow children' vanwege de veelkleurige achtergronden en daarmee was de naam Rainbow Home geboren.

Terug in Nederland was de eerste taak op zoek te gaan naar fondsen; wij beschikten niet over een eigen vermogen. Ook was er een website nodig, een brochure, briefpapier en visitekaartjes. Erkenning als goede doelenorganisatie werd aangevraagd vanwege de benodigde belastingvrijstelling. Omdat ik Wilde Ganzen kende legde ik mijn plan als eerste aan hen voor. Ze hadden er vertrouwen in maar er moesten de nodige formulieren worden ingevuld en begrotingen opgemaakt voordat gestart kon worden met een fondswervingsactie. Wilde Ganzen kende destijds een "vervijfvoudigingsformule". Dat betekende dat onder strenge voorwaarden het actieresultaat van de Nederlandse organisatie met een factor vijf zou worden vermenigvuldigd. Aan ons de taak om binnen enkele maanden 50.000 euro bijeen te brengen. Dat viel niet mee omdat er nog weinig aantoonbaar was. Uiteindelijk slaagde de actie op het laatste moment door een onverwachte gift van 17.000 euro. Daarmee was er voldoende kapitaal om te kunnen starten, 250.000 euro. Eind 2002 had Sister Cyril inmiddels 100 meisjes ondergebracht in haar school en konden wij het benodigde bedrag aan haar overmaken. De eerste Rainbow Home in Loreto Day School Sealdah was een feit.

De startfase in Nederland

Het werk bestond in de beginfase uit het opmaken en bewaken van begrotingen, het ontwikkelen van een slank en informatief rapportagesysteem, het vervaardigen van een attractieve website en brochure, het organiseren van bestuursvergaderingen. Maar de meeste aandacht ging uit naar het vinden en contracteren van nieuwe sponsors. Daarnaast bracht ik drie- tot viermaal per jaar een werkbezoek aan Calcutta om te overleggen over de ontwikkeling en kwaliteit van het programma, en over uitbreiding naar andere Loreto scholen in de stad. Een tweede Rainbow Home in Loreto Bowbazar kon in 2003 worden geopend, de derde in het prestigieuze Loreto House in 2004.

Medebestuurder en penningmeester Theo Gerritsen vond Deloitte in Calcutta bereid om voor een vriendenprijs de jaarlijkse financiële audit te verzorgen. Ook Deloitte in Nederland deed door zijn bemiddeling een flinke duit in het zakje: 110.000 euro. Intussen werd door Sister Cyril en mijzelf een handboek geschreven getiteld "Management & Organisation of the Rainbow Homes" op basis van de ervaringen van de eerste jaren. Deze manual beschrijft hoe een Rainbow Home het beste georganiseerd en geleid kan worden, welke kinderen wel en niet voor opname in aanmerking komen, hoe selectie en introductie plaatsvinden, hoe het dagelijks leven in de Rainbow Homes verloopt, op welke wijze de staf wordt geselecteerd en samengesteld en last but not least richtlijnen voor administratie en rapportages. Met deze manual was de McDonalds formule een stap dichterbij realisatie gekomen.

Samenwerking tussen continenten betekent een brug slaan tussen culturen. In Calcutta moest ik nogal eens uitleggen dat de – zo beperkt mogelijk gehouden – papierstroom van wezenlijke betekenis is om sponsors voor langere tijd aan ons – maar vooral aan de kinderen – te verbinden. Alleen wanneer sponsors er voor 100% van overtuigd zijn dat de organisaties in Nederland en India solide functioneren zijn zij hiertoe bereid. Het duurde enkele jaren voordat de kwaliteit van de rapportages aan de vereisten voldeed. De Indiase organisatie moest ook wennen aan een professionele auditor die alle bonnetjes controleert en verwacht dat deze opvolgend genummerd zijn en voorzien van een rechtsgeldige handtekening.

Het was tevens nodig de "cultural gap" naar Nederland te overbruggen: een Rainbow Home met meer dan 200 kinderen die soms jaren op straat hebben geleefd onder erbarmelijke omstandigheden vraagt nogal wat van de leiding. Er is altijd wel iets aan de hand: een mazelen epidemie, kinderen moeten naar de oogarts of tandarts, of naar het ziekenhuis. Inkopen van kleding en voeding, vaccinaties regelen en het klaarmaken van drie maaltijden per dag. Soms staat er opeens een vaag familielid voor de deur en moet uitgezocht worden of het verhaal daadwerkelijk klopt. Een enkele keer loopt een kind weg waarvan vastgesteld moet worden of dit wel uit vrije wil gebeurde. Ook de soms forse achterstand in onderwijs vraagt de nodige aandacht van de leiding en in een groep van 200 kinderen zijn er altijd wel enkelen die het moeilijk hebben of speciale begeleiding behoeven. Een aantal kinderen kampt met een fysieke of verstandelijke beperking. De leiding organiseert voorts recreatieve activiteiten zoals toneel, dans, karate, basketbal en excursies naar musea en pretparken. Grote groepen kinderen bezighouden tijdens lange vakanties vraagt eveneens de nodige inspanning; en dat alles bij een temperatuur van meer dan 40 graden in de zomer, stroomstoringen, telefoonverbindingen die uitvallen en maandenlange heftige moessonregens waarbij het verkeer hopeloos vastloopt. Het valt te begrijpen dat het tijdig aanleveren van zorgvuldig gecontroleerde rapportages niet altijd de hoogste prioriteit kreeg.

Sponsors en partners

Intussen nam met de groei ook de financiële verantwoordelijkheid van Partnership Foundation toe en daarmee de behoefte aan nieuwe sponsors. Wij zochten naar bekende Nederlanders die hun naam aan onze organisatie wilden verbinden. Als eerste bleek Paul Rosenmöller hiertoe bereid in 2003; hij had kort daarvoor zijn functie als fractieleider in de tweede kamer beëindigd. Met korte

tussenpozen sloten Gerlach Cerfontaine en Sacha de Boer zich aan. Zij vormen het comité van aanbeveling en staan ons met raad en daad terzijde. Voor vele sponsors is het feit dat deze mensen hun naam aan Partnership Foundation verbinden een bevestiging van de kwaliteit en betrouwbaarheid.

Medio 2003 kwam ik in contact met Net4kids Aid Foundation. Deze 'internet marktplaats voor kinderprojecten' was een jaar eerder opgericht door oud Oracle topman en investeerder Loek van den Boog en zijn vrouw Anke. Zij hadden het plan om geld te doneren voor kinderhulpprojecten maar waren niet tevreden over de 'donor servicing' van de klassieke ontwikkelingsorganisaties. Als ICT veteraan was Loek van mening dat organisaties zoals Unicef met behulp van de juiste software en IT systemen op eenvoudige wijze een terugkoppeling zouden kunnen geven aan donateurs en hen laten weten wat er met hun geld is gebeurd. Toen hij vaststelde dat deze organisaties hiertoe niet bereid waren besloten hij en Anke Net4kids Aid Foundation op te richten. Via de website van Net4kids kunnen donateurs zelf kiezen aan welk project zij geld willen geven. Zij ontvangen rapportages over de resultaten en bovendien: niet goed, geld terug. En 100% van de donatie gaat naar het gekozen project.

Er was direct een 'klik' tussen Net4kids en Partnership Foundation vanwege eenzelfde visie op moderne ontwikkelingssamenwerking en kinderhulpprojecten, en in korte tijd ontwikkelde zich een uitstekende samenwerking. Nadat Loek en Anke een bezoek hadden gebracht aan Calcutta groeide het Rainbow Home project al spoedig uit tot het 'star'-project van Net4kids en via hen kwamen belangrijke sponsors op onze weg. De door Net4kids vereiste exactheid van de rapportages veroorzaakte aanvankelijk enige problemen bij de organisatie in Calcutta maar zodra dit naar behoren functioneerde breidde het project zich voortvarend uit. Er is enkele jaren geleden wel eens gesproken over een nauwere samenwerking tussen beide organisaties; echter de business modellen van Net4kids (internationale internet marktplaats voor kinderhulpprojecten) en PF (Rainbow Homes voor straatkinderen in India) ligt hiervoor te ver uiteen. Het is niet overdreven te stellen dat een substantieel deel van het succes van het Rainbow Home project te danken is aan de inzet en betrokkenheid van Net4kids.

Ik zal hier geen poging doen om alle sponsors te noemen; deze staan - afgezien van degenen die anoniem wensen te blijven - vermeld in de jaarverslagen. Het netwerk van sponsoren breidde zich langzaam maar gestaag uit, veelal door mond op mond reclame, via introducties of door een directe benadering. Partnership Foundation maakt geen gebruik van marketing maar kent een verkoopconcept: individuele sponsoren verbinden met één of meerdere Rainbow Homes. Deze benadering blijkt in een behoefte te voorzien. Sponsoren storten dan niet zomaar geld op een bankrekening maar maken het verschil voor de kinderen die in hun eigen Rainbow Home worden opgevangen. Velen hebben de Rainbow Home bezocht, sommigen meerdere malen met gezin, vrienden of familie.

Identiteit en uitgangspunten Partnership Foundation

In de loop der tijd ontwikkelde Partnership Foundation in toenemende mate een eigen identiteit met onder meer de volgende kenmerken:

1. Een helder focus: India, straatmeisjes - onderdak, onderwijs, reïntegratie

2. Een bedrijfsmatige aanpak door een 100% vrijwilligersorganisatie in NL met zeer lage kosten
3. Werken met een innovatieve low cost formule in India die is vastgelegd in een handboek
4. Professionele audits door een van de 'big four' accountants en rapportages van de individuele kinderen en de afzonderlijke Rainbow Homes
5. Eenvoud, transparantie en een professionele "donor servicing" (hoge kwaliteit van informatie en communicatie met sponsors)

Uitbreiding

Een belangrijke doorbraak in India vond plaats in 2008. Van de privé scholen van Loreto in Calcutta werd de overstap gemaakt naar overheidsscholen in New Delhi en Hyderabad. Dit werd mogelijk door samenwerking met Harsh Mander, een in India bekende human rights activist. Harsh was kort daarvoor begonnen met de start van een opvanghuis voor straatjongens en gelooft sterk in 'rights based interventions'. Hij is onder meer lid van de National Advisory Council onder leiding van Sonia Gandhi, het hoogste adviesorgaan van de Indiase regering voor sociale vraagstukken. Ook is Harsh commissioner van de Supreme Court in New Delhi en zet zich in voor sociale wetgeving zoals het recht op voedsel. Zijn kritische column verschijnt elke zondag in The Hindu, een krant met een paar miljoen lezers. Met behulp van Harsh en zijn team van jonge vrijwilligers lukte het na de nodige inspanningen de overheid van Delhi zover te krijgen dat zij twee gebouwen ter beschikking stelden. Deze gebouwen moesten eerst grondig door ons worden opgeknapt alvorens er een Rainbow Home gevestigd kon worden. De afgelopen jaren bleek de Government of Delhi (vaak afgekort als 'God'....) er nog niet toe te bewegen meer scholen ter beschikking te stellen.

De omstandigheden in Hyderabad bleken gunstiger en door de inspanningen van Harsh Mander en een lokale oud collega van hem, Anuradha Konkepudi, lukte het om binnen drie jaar 10 Rainbow Homes te creëren in deze stad. Anu maakte hiervoor gebruik van haar netwerk van lokale NGO's en kreeg samen met Harsh de overheid zover dat deze actief haar medewerking verleende door scholen ter beschikking te stellen en deze geschikt te maken voor permanente bewoning. Inmiddels zijn wij via Anu terecht gekomen in Bangalore waar zij op eenzelfde wijze als in Hyderabad een netwerk van NGO's organiseert; hier zijn inmiddels vier Rainbow Homes in opbouw. De overstap naar overheidsscholen is belangrijk omdat enkel hierdoor een grootschalige uitrol van de Rainbow Home formule mogelijk wordt. In 2010 bleek de Indiase overheid bereid de bouw van meer dan 600 residentiële faciliteiten voor straatkinderen, in bestaande scholen en volgens het Rainbow Home model, mogelijk te maken. In de officiële documenten wordt zelfs de naam van Sister Cyril genoemd. Dit succes is te danken aan de volhardende lobby van Harsh Mander.

De samenwerking binnen het bestuur van Partnership Foundation werd steeds gekenmerkt door zakelijke vergaderingen en een gezonde dosis humor. Samira Zwaini liet in 2003 weten vanwege omstandigheden haar bestuurslidmaatschap te moeten beëindigen en werd vervangen door Franci Wessels, strategy director van Ogilvy. Dit team functioneerde in eenzelfde samenstelling tot de omvorming naar het Raad van Toezichtmodel. De sfeer was uitstekend en de stijl van werken doelgericht en constructief. Een hoogtepunt was een bezoek van het voltallige bestuur aan de Rainbow Homes in Calcutta in 2006. Tijdens de niet aflatende

moessonregens en bij een temperatuur van boven de 35 graden reden we met een gehuurde jeep door de stad, van Rainbow Home naar Rainbow Home, honderden handjes schuddend, kijkend en luisterend naar talloze liedjes en Indiase dansen uitgevoerd door de Rainbow kinderen. Ik had weleens tegen Sister Cyril gezegd dat deze 'ontvangsten' voor mij niet hoefden maar zij overtuigde me door te zeggen dat de kinderen dol zijn op feestjes en elke aanleiding hiertoe verwelkomen. De oudere meisjes in Calcutta bedankten mij eens voor alles wat wij voor hen deden. Ik gaf als antwoord dat ik dit niet meer wilde horen: "onderdak, voeding en onderwijs zijn zaken waar je recht op hebt. En als je van mening bent dat je iets goeds is overkomen in je leven, doe dat later dan ook voor anderen als je daarvoor in de gelegenheid bent". Het is een onvergetelijke ervaring om een school binnen te wandelen en vervolgens door honderden kinderen te worden bestormd en begroet. Omdat mijn naam voor hen niet uit te spreken was bedachten ze al spoedig een bijnaam: 'daddy cool'.

Ontmoeting met Prinses Máxima

Een ander hoogtepunt was het bezoek van vijf van de oudere meisjes uit Calcutta – samen met Sister Cyril en ondergetekende – aan Prinses Máxima op Paleis Noordeinde. Het informele en levendige gesprek tussen de voormalige straatkinderen en onze toekomstige koningin maakte de ontmoeting tot een bijzondere ervaring. De meisjes waren nog nooit buiten Calcutta geweest en voorafgaande aan de reis hadden zij onder meer geoefend in het eten met mes en vork. De aankomst op Schiphol was indrukwekkend: Gerlach Cerfontaine had de VIP-room gereserveerd en direct na landing werden de meisjes in het vliegtuig verwelkomd en naar de stijlvol ingerichte ruimte geëscorteerd waar Sister Cyril, Gerlach en ik hen ontvingen. Veel indruk maakte ook de aankomst 's avonds bij hotel Figi in Zeist waar de Indiase gasten gratis mochten logeren. De Indiase vlag hing boven de entree en directeur Jos Ruijs droeg als vanzelfsprekend de bagage van de meisjes naar de receptiebalie. Dit hadden zij niet voor mogelijk gehouden: dat hun bagage gedragen werd door iemand die aan de leiding stond van een grote organisatie en over voldoende personeel kon beschikken.

Versterking en professionalisering organisatie in Nederland

Vanwege de sterk toegenomen werkzaamheden kreeg ik dringend behoefte aan ondersteuning. Harry Clemens, tegenwoordig werkzaam als program officer bij Hivos, vond ik hiertoe bereid. Harry is een bijzonder deskundige controller die eerder werkzaam was bij Wilde Ganzen en het project in India tweemaal had bezocht. Maar dat was niet voldoende. In 2006 kwam ook Michiel Steeman via bemiddeling door Franci Wessels aan boord en ging voortvarend aan de slag. Na terugkomst van een sabbatical met zijn gezin naar Latijns Amerika liet Michiel mij weten graag opnieuw actief te willen worden. Ik vroeg hem om directeur te worden van Partnership Foundation en hij stemde daarmee in. Dit bleek een belangrijk moment waardoor verdere uitbreiding en professionalisering mogelijk werden. Michiel had nieuwe ideeën en zette deze direct in de praktijk om. Voor zijn werk reist hij frequent naar India waarbij hij van zijn werkgever ING toestemming heeft om tijd te besteden aan het Rainbow Home project. Michiel vond Maurice Unck bereid om eveneens in te stappen en samen breidden zij het team binnen twee jaar uit met Marcel Peijs, Lisette van Herk en Loes Klappe-Linsen en het vrijwilligersteam met Aneta Bernat, Jody de Groot en Nienke

Hensbroek. Medio 2010 waren de teamleden zover dat zij kozen voor een nieuwe organisatievorm, het Raad van Toezichtmodel, waarbij vijf van hen het nieuwe bestuur vormen en het tot dan toe zittende bestuur op twee bestuursleden na opschoof naar de nieuw gecreëerde Raad van Toezicht. Deze bestaat nu uit Wieteke Beernink (vz), Nienke van den Hoek (secretaris), Theo Gerritsen (vice-voorzitter), Koos van der Velden en ondergetekende. Opnieuw een belangrijke ontwikkeling waardoor toezicht en uitvoering conform `good governance` van elkaar zijn gescheiden. Mijn afscheid als voorzitter van het bestuur en toetreding tot de Raad van Toezicht passen uitstekend bij deze nieuwe fase. Bovendien was het nodig om na 10 jaar te hebben geïnvesteerd in het opzetten en ontwikkelen van het Rainbow Home project weer wat meer aandacht te gaan besteden aan mijn overige werkzaamheden. De organisatie van Partnership Foundation staat als een huis; een overzicht van alle betrokkenen in NL en de stand van zaken zijn te vinden in het jaarverslag 2010.

In mei 2011 bracht het Tata Institute for Social Science, een gerenommeerd wetenschappelijk onderzoeksinstituut in Mumbai, een concept onderzoeksrapport uit van 162 pagina's. In opdracht van Partnership Foundation, Wilde Ganzen, Net4kids en Kidsrights hebben zij een grondige studie uitgevoerd naar het Rainbow Home programma. Het eindrapport verschijnt dit najaar en de adviezen zullen beoordeeld worden en opgenomen in een nieuwe versie van de manual die eind 2011 gereed zal zijn. Vervolgens zullen de gewenste verbeteringen in alle bestaande en nieuwe Rainbow Homes worden geïmplementeerd met ruime aandacht voor verdere scholing van de staf.

Het is een belangrijk strategisch doel van Partnership Foundation om de verantwoordelijkheid voor het Rainbow Home programma geleidelijk over te dragen aan onze Indiase partners, die dit streven overigens allen ondersteunen. Als eerste stap in dit proces is Anuradha Konkepudi per 1 januari 2011 benoemd tot nationale coördinator van het gehele Rainbow Home programma in India. Een volgende taak is het opstarten van fondswervende activiteiten in India. Dit is een uitdagende opgave. In India zal een attractieve website worden ontwikkeld voor alle Rainbow Homes evenals een aansprekend vormgegeven gezamenlijk jaarverslag. We gaan in de tweede helft van 2011 op zoek naar partners in de corporate sector in India die bereid zijn te participeren in bijvoorbeeld een stichting `Friends of the Rainbow Homes`.

Tot zover een korte samenvatting van de geschiedenis van de eerste 10 jaar van Partnership Foundation. Ik heb het volste vertrouwen dat het nieuwe team nog vele duizenden straatkinderen in India kan helpen aan een menswaardig leven en een positieve toekomst.

Driebergen, juni 2011
Partnership Foundation
Ferd van Koolwijk, oprichter en lid van de raad van toezicht

Van Westrenenlaan 1A
NL 3971 AE Driebergen
M 06-51315643
E vankoolwijkpartners@planet.nl
W www.partnershipfoundation.nl